

mende til 3 Medlemmer, forekommer det mig dog, at der ikke rigtig er nogen Anledning til at gøre en Forskel mellem dem og Købstadkirkerne. Disse har hidtil været bestyrede af 3 Medlemmer, og en ensartet Ordning vil jo simplificere Sagen. Jeg vil derfor forbeholde mig inden Lovforslagets tredie Behandling ved en Forhandling med Udvalget at prøve, om det ikke er muligt at faa samme Antal Bestyrelsesmedlemmer for Landsby- som for Købstadkirker, nemlig 3 for hver Kirke. En lille Bestyrelse arbejder jo ofte bedre og mere energisk end en større.

Blandt de andre Ændringsforslag kan jeg ligesom den ærede Ordfører (Povlsen) tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 12, stillet af det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler), idet jeg mener, der ikke er noget i Vejen for at tage dette særlige Hensyn til de tunghøre. For øvrigt mener ogsaa jeg, man nok kunde have henregnet de tunghøre under det almindelige Begreb „svagelige“. For de øvrige Ændringsforslags Vedkommende kan jeg nøjes med at udtale, at jeg stiller mig paa samme Standpunkt som den ærede Ordfører (Povlsen).

Til de almindelige Bemærkninger, der blev gjort af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), kan jeg ikke have meget at sige, da mit Standpunkt er, som det har været under Forhandlingerne de foregaaende Aar; jeg mener fremdedes, at det vil være heldigst for Uviklingen i det hele i vor Folkekirke, at der bevares et Forhold, der i enhver Henseende er saa godt som muligt mellem den borgerlige og den kirkelige Myndighed ude i Kommunerne. Dette Spørgsmaal om borgerlig og kirkelig Adskillelse, som vel for øvrigt saa godt som alle Medlemmer i denne Sal er enige om, ligger jo ikke for; det er et Spørgsmaal, hvis Løsning sikkert, saaledes som vore kirkelige og borgerlige Forhold er herhjemme, ligger ude i Fremtiden. Men, vil det ærede Medlem fra Vinderup saa sige: Saa skal vi arbejde henimod den. Ja, men det kan da ikke nytte at arbejde dérhen imod paa den Maade, at man gaar imod den almindelige Stemning i Øjeblikket indenfor den danske Folkekirke, og jeg tvivler ingenlunde om, at denne almindelige Stemning, hvis man nu vil prøve den mellem Medlemmerne af den danske Folkekirke — altsaa ikke Medlemmerne af Menighedsraadene, men mellem Medlemmerne af den danske Folkekirke —, vil vise, at man skal bevare Forholdet mellem Menigheds-

raadene og Sogneraadene saa nær som muligt og vogte paa, at der ikke paa nogen Maade kan komme til at opstaa Modsætningsforhold mellem dem. Anledningen for mig til at staa stærkt paa dette: at man skulde give de kommunale Raad Adgang til Deltagelse i Kirkernes Bestyrelse, virkelig Deltagelse, har hele Tiden været, at der rundt omkring, saa vidt jeg kender Forholdene, altsaa paa Landet, er i allerhøjeste Grad Interesse for Kirkebygningerne med omliggende Kirkegaarde o. s. v., der, hvor alle de store Begivenheder indenfor Sognets Hjem er sket. Under een Betingelse kunde jeg maaske have været med til dette, nemlig hvis vi havde faaet Menighedsraadsloven affattet paa en anden Maade. Saaledes som Menighedsraadsloven nu er affattet, som Valgene er bestemte, og som Valgene er foregaaet, er Menighedsraadene i Øjeblikket vel af den Beskaffenhed, at de ikke staa som et virkelig sandt og godt Udtryk for det, der kan kaldes den danske Folkekirke. De er ikke et Udtryk for en stor Del af den Befolkning, som man kan sige maaske ikke meget stærkt eller meget paa-viseligt slutter sig til Folkekirken, men som dog alligevel i Hjertet slutter sig til det, der hedder den danske Folkekirke. Fordi Forholdene er saaledes og der derfor ikke er Tale om, at man kan foretage noget, som ligner en Adskillelse mellem det borgerlige og det kirkelige, finder jeg det absolut rigtigt, at man skaber en virkelig Forbindelse mellem den kirkelige og den borgerlige Styrelse; saa naar det endnu er nødvendigt, som det viser sig ved mange Kirker: at foretage Ligning til disse kirkelige Øjemed, til Kirkens Vedligeholdelse, og naar denne Ligning foretages af den borgerlige Myndighed, af Sogneraadene, er det ogsaa ganske naturligt at hævde, at disse skal deltage i Kirkernes Bestyrelse. Jeg er helt og holdent enig med Flertallet indenfor Udvalget i, at man maa gaa med til at give den borgerlige Myndighed en Adgang til Deltagelse i Styrelsen, saaledes som her foreslaaet.

Til det ærede Medlem fra Otterup (Kristansen), som fremkom med en Kritik af Regnskabsrevisionen, skal jeg bemærke, at jeg tror ikke, der er Anledning til at kritisere den saa stærkt. Ved et Par af de Eksempler, det ærede Medlem fremdrog, havde jeg en Fornemmelse af, at Revisionen virkelig har været i sin Ret. Man skal vistnok vogte sig for at svække Revisionen overfor saadanne Regnskaber; det